

ย้อนมองยุคโควิดระบอบอำนาจงานไทยเหลื่อมล้ำ

“ที่นี่แนวหน้า” ฉบับเสาร์นี้ (18 มี.ค. 2566) ต้องบอกว่า “ครบ 3 ปีเต็ม” หากย้อนไปเมื่อวันที่ 18 มี.ค. 2563 อันเป็นวันเริ่มต้นของการ “ล็อกดาวน์” หรือการใช้มาตรการปิดกิจการต่างๆ ลดการรวมกลุ่มคนให้เหลือน้อยที่สุดเพื่อสกัดกั้นการระบาดของไวรัสโควิด-19 โดยในวันดังกล่าววันนั้นเป็นวันแรกของการปิดสถานบันเทิงในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (กทม.) ก่อนที่ในอีก 6 วันต่อมาหรือวันที่ 24 มี.ค. 2563 จะมีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ขยายมาตรการล็อกดาวน์ไปทั่วประเทศ รวมถึงปิดสถานที่อื่นๆ อีกหลายประเภทเพิ่มเติม

แม้ปัจจุบันทุกอย่างจะกลับเข้าสู่ภาวะปกติ ซึ่งได้มาตั้งแต่การผ่อนคลายมาตรการล็อกดาวน์ (แบบไม่หวนกลับไปใช้อีก) ในวันที่ 1 พ.ย. 2564 จนถึงวันที่ 1 ต.ค. 2565 ที่มีการยกเลิกประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ปิดกิจการต่างๆ และเปิดประเทศต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติเต็มรูปแบบ เรื่องราวของโควิด-19 เหลือเพียงความทรงจำ แต่วิกฤตโรคระบาดครั้งใหญ่นี้ได้ “เปิดแผล” สำคัญของสังคมไทยอย่าง “ความเหลื่อมล้ำ” ให้เห็นชัดเจนขึ้น

เมื่อเร็วๆ นี้ ศูนย์วิจัยความเหลื่อมล้ำและนโยบายสังคม (CRISP) คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เผยแพร่ “รายงานสถานการณ์ความเหลื่อมล้ำ 2564/2565” ขนาดยาว 46 หน้า ฉายภาพความเหลื่อมล้ำในสังคมไทยที่เห็นได้ชัดแม้ภายหลังรัฐบาลจะผ่อนคลายและยุติไปตามลำดับสำหรับมาตรการล็อกดาวน์ โดยสรุปคือ “คนระดับล่างที่ตกงานในช่วงล็อกดาวน์ มีโอกาสกลับเข้าสู่การทำงานต่ำกว่าคน

ระดับบนอย่างเห็นได้ชัด” เห็นได้จากการแบ่งประชาชนเป็น 5 กลุ่ม จากฐานระดับล่างสุด ร้อยละ 20 ถึงระดับบนสุด ร้อยละ 20

พบว่า กลุ่มยากจนที่สุด มีอัตราการกลับมาทำงานเพียงร้อยละ 62 และกลุ่มยากจน ร้อยละ 73 น้อยกว่าอีก 3 กลุ่มที่เหลืออย่างมีนัยสำคัญ คือกลุ่มรายได้ระดับกลาง ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 90 กลุ่มร่ำรวย ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 91 และกลุ่มรวยที่สุด ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 90 (หน้า 33 ของรายงาน) นอกจากนี้ “ยิ่งฐานะร่ำรวย ยิ่งฟื้นตัวได้เร็ว” โดยวัดจากสัดส่วนของผู้ที่มีรายได้เท่าเดิมหรือเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับ 12 เดือนก่อน พบว่ากลุ่มยากจนที่สุดที่มีรายได้เท่าเดิมหรือเพิ่มขึ้น มีเพียงร้อยละ 28 ในขณะที่กลุ่มคนรวยที่สุดที่มีรายได้เท่าเดิมหรือเพิ่มขึ้น มีถึงร้อยละ 50 (หน้า 34 ของรายงาน)

“โควิด-19 ยังทำให้อัตราความยากจนในสังคมไทยที่เคยลดลงกลับมาเพิ่มขึ้น” เมื่อเกิดสถานการณ์โรคระบาดโควิด-19 อัตราความยากจนคิดเป็นร้อยละ 47 เพิ่มขึ้นจากก่อนหน้านั้นซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 44 โดยมีข้อห่วงใยคือ คริวเรือนเปราะบางหรือกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อภาวะความยากจนในปัจจุบันมีจำนวน 6.6 ล้านคน ครั้งหนึ่งอยู่ภายใต้เส้นความยากจน ในขณะที่อีกครึ่งหนึ่งก็มีความเสี่ยงสูงมากที่จะตกลงมาอยู่ใต้เส้นความยากจน หากมีผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ เนื่องจากมีศักยภาพรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจที่ต่ำ (หน้า 4 ของรายงาน)

“เหลื่อมล้ำด้านดิจิทัล” หากยังจำกันได้ ในช่วงล็อกดาวน์นั้นสถาบันการศึกษาก็เป็นอีกสถานที่ที่ถูกสั่งปิด และนักเรียน-นักศึกษาต้องหันไป “เรียนออนไลน์” กันอย่างต่อเนื่องยาวนานพอสมควร ในเวลานั้นเกิดความสับสนโกลาหลอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะความกังวลต่อเด็กและเยาวชนในครัวเรือนระดับฐานรากว่าจะเรียนไม่ทันเพื่อนเพราะเข้าไม่ถึงสัญญาณอินเทอร์เน็ตและ

อุปการณ์เชื่อมต่อ

ซึ่งก็สอดคล้องกับในรายงานฉบับนี้ ที่ระบุว่า เมื่อดูผ่านจำนวนครัวเรือนที่มีเครื่องคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ และการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต ยังมีความแตกต่างระหว่างกรุงเทพฯและปริมณฑลและภูมิภาค ซึ่งสัมพันธ์กับรายได้ของครัวเรือน ที่พบว่า การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตของกลุ่มครัวเรือนรายได้สูงสุด อยู่ที่ร้อยละ 93 ขณะที่ครัวเรือนกลุ่มที่จนที่สุด เข้าถึงอินเทอร์เน็ตเพียงร้อยละ 58.3

กลุ่มผู้อยู่อาศัยในกรุงเทพฯและปริมณฑล มีอัตราการใช้คอมพิวเตอร์สูงกว่าในภูมิภาค ขณะที่ประชากรในเขตเทศบาล มีอัตราการใช้คอมพิวเตอร์ที่สูงกว่านอกเขตเทศบาล นอกจากนี้ ทักษะดังกล่าวยังแปรผันตามระดับการศึกษา ระดับชั้นรายได้ของครอบครัว และประเภทของการทำงาน โดยกลุ่มงานทักษะสูงจะมีสัดส่วนและทักษะการใช้คอมพิวเตอร์สูงกว่าการทำงานที่ใช้ทักษะในระดับรองมา (หน้า 5 ของรายงาน)

“แก่และจน : ประชากรกลุ่มนี้เพิ่มเร็วอย่างน่าเป็นห่วง” อย่างที่ทราบกันว่าปัจจุบันประเทศไทยเข้าสู่ “สังคมสูงวัย” จำนวนเด็กเกิดใหม่ลดลงสวนทางกับผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้น แต่รายงานฉบับนี้ยังพบข้อมูลที่น่าตกใจว่า หากแบ่งประชากรสูงอายุเป็น 5 กลุ่ม (ยากจนที่สุด ยากจน ปานกลาง ร่ำรวย รวยที่สุด) สัดส่วนของผู้สูงอายุในกลุ่มรายได้น้อยที่สุด (ยากจนที่สุด) นั้น มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นอย่างมาก โดยในปี 2562 (ปีสุดท้ายก่อนเกิดสถานการณ์โควิด-19) มีสัดส่วนถึงร้อยละ 37 สะท้อนถึงความเหลื่อมล้ำในกลุ่มผู้สูงอายุที่กำลังรุนแรง

นอกจากนั้น ครัวเรือนผู้สูงอายุของไทยมีรายได้เฉลี่ยลดลงภายหลังจากปี 2554 เป็นต้นมา และจากค่าสัมประสิทธิ์จีนิ (GINI-ตัวชี้วัดความเหลื่อมล้ำ จาก 0 คือไม่เหลื่อมล้ำเลย ถึง 1 คือเหลื่อมล้ำที่สุด) ของการกระจายรายได้ของครัวเรือนสูงวัยในประเทศไทย แสดงให้เห็นถึงการกระจายรายได้ในภาพรวมที่ดีขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

จากค่าสัมประสิทธิ์ที่ 0.587 ในปี 2543 มาเป็น 0.533 ในปี 2562 (หน้า 17-18 ของรายงาน) ซึ่งต้องไม่ลืมว่าเนื่อง ด้วยความที่ผู้สูงอายุเป็นวัยที่ผ่านพ้นวัยทำงานไปแล้ว จึงจำเป็นต้องพึ่งพิงสวัสดิการจำนวนมากจากภาครัฐ

เมื่อมองไปที่ความพยายามแก้ไขของภาครัฐ บทความได้อ้างถึงรายงานของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ที่ได้สรุปรวมมาตรการของภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับความยากจน และความเหลื่อมล้ำ ในปี 2564 พบว่า มีหลายนโยบายของรัฐที่มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทักษะแรงงาน เพื่อพัฒนาทุนมนุษย์ให้สามารถทำงานได้ยาวนานขึ้น มีทักษะต่างๆมากขึ้น ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจต่อไปในอนาคต

รวมถึงยังอาจจะช่วยปรับเปลี่ยนทักษะให้กับแรงงานที่ต้องออกจากงานในช่วงโควิดได้ เพื่อให้สามารถหางานใหม่ได้ในช่วงหลังจากนี้ โครงการประเภทดังกล่าว เช่น การฝึกอบรมแรงงานผู้สูงอายุเพื่อเพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพ ของกระทรวงแรงงาน นับเป็นหนึ่งในนโยบายฟื้นฟูเศรษฐกิจในระยะยาว พัฒนาทุนมนุษย์ และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมผู้สูงอายุ (สังคมสูงวัย) ของไทยอีกด้วย (หน้า 39-40 ของรายงาน)

อีกไม่นานคนไทยก็จะได้เลือกตั้งรัฐบาลและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สส.) ชุดใหม่ ก็คงต้องฝากเรื่องของความเหลื่อมล้ำเป็นโจทย์สำคัญให้ทุกพรรคการเมืองร่วมหาแนวทางแก้ไขด้วย ส่วนรายงานสถานการณ์ความเหลื่อมล้ำ 2564/2565 ฉบับเต็ม ผู้สนใจสามารถดาวน์โหลดได้ที่เพจ “Center for Research on Inequality and Social Policy – CRISP” ดังนี้ <https://www.facebook.com/photo?fbid=642007244395223&set=a.522638622998753>

วันจันทร์ ที่ 20 มีนาคม พ.ศ. 2566

หน้าแรก (<https://www.naewna.com/index.php>) / คอลัมน์
(<https://www.naewna.com/columnist/all>) / คอลัมน์การเมือง
(<https://www.naewna.com/politic/columnist>) / ที่นี่แนวหน้า

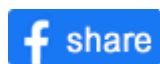
ที่นี่แนวหน้า

วิภาวดี หลักสี่

วันเสาร์ ที่ 18 มีนาคม พ.ศ. 2566, 02.00 น.

ย้อนมองยุคโควิดระบอบ อ่านรายงานไทยเหลื่อมล้ำ

ดูทั้งหมด (<https://www.naewna.com/columnist/1005>)

“ที่นี่แนวหน้า” ฉบับเสาร์นี้ (18 มี.ค. 2566) ต้องบอกว่า“ครบ 3 ปีเต็ม” หากย้อนไปเมื่อวันที่ 18 มี.ค. 2563อันเป็นวันเริ่มต้นของการ “ล็อกดาวน์” หรือการใช้มาตรการปิดกิจการต่างๆ ลดการรวมกลุ่มคนให้เหลือน้อยที่สุดเพื่อสกัดกั้นการระบาดของไวรัสโควิด-19 โดยในวันดังกล่าว นั้นเป็นวันแรกของการปิดสถานบันเทิงในพื้นที่กรุงเทพมหานคร (กทม.) ก่อนที่ในอีก 6 วันต่อมา หรือวันที่ 24 มี.ค. 2563 จะมีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ขยายมาตรการล็อกดาวน์ไปทั่วประเทศ รวมถึงปิดสถานที่อื่นๆ อีกหลายประเภทเพิ่มเติม

แม้ปัจจุบันทุกอย่างจะกลับเข้าสู่ภาวะปกติ ซึ่งโล่มาตั้งแต่การผ่อนคลายมาตรการล็อกดาวน์ (แบบไม่หวนกลับไปใช้อีก) ในวันที่ 1 พ.ย. 2564 จนถึงวันที่ 1 ต.ค. 2565 ที่มีการยกเลิกประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน เปิดกิจการต่างๆ และเปิดประเทศต้อนรับนักท่องเที่ยวต่างชาติเต็มรูปแบบ เรื่องราวของโควิด-19 เหลือเพียงความทรงจำ แต่วิกฤตโรคระบาดครั้งใหญ่นี้ได้ “เปิดแผล” สำคัญของสังคมไทยอย่าง “ความเหลื่อมล้ำ” ให้เห็นชัดเจนขึ้น

เมื่อเร็วๆ นี้ ศูนย์วิจัยความเหลื่อมล้ำและนโยบายสังคม (CRISP) คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เผยแพร่ “รายงานสถานการณ์ความเหลื่อมล้ำ 2564/2565” ขนาดยาว 46 หน้า ฉายภาพความเหลื่อมล้ำในสังคมไทยที่เห็นได้ชัดแม้ภายหลังรัฐบาลจะผ่อนคลายและยุติไปตามลำดับสำหรับมาตรการล็อกดาวน์ โดยสรุปคือ “คนระดับล่างที่ตกงานในช่วงล็อกดาวน์ มีโอกาสกลับเข้าสู่การทำงานต่ำกว่าคนระดับบนอย่างเห็นได้ชัด” เห็นได้จากการแบ่งประชาชนเป็น 5 กลุ่ม จากฐานระดับล่างสุด ร้อยละ 20 ถึงระดับบนสุด ร้อยละ 20

พบว่า กลุ่มยากจนที่สุด มีอัตราการกลับมาทำงานเพียงร้อยละ 62 และกลุ่มยากจน ร้อยละ 73 น้อยกว่าอีก 3 กลุ่มที่เหลือน้อยกว่ามีนัยสำคัญ คือกลุ่มรายได้ระดับกลาง ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 90 กลุ่มร่ำรวย ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 91 และกลุ่มรวยที่สุด ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 90 (หน้า 33 ของรายงาน) นอกจากนี้ “ยิ่งฐานะร่ำรวยยิ่งฟื้นตัวได้เร็ว” โดยวัดจากสัดส่วนของผู้ที่มีรายได้เท่าเดิมหรือเพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับ 12 เดือนก่อน พบว่ากลุ่มยากจนที่สุดที่มีรายได้เท่าเดิมหรือเพิ่มขึ้น มีเพียงร้อยละ 28 ในขณะที่กลุ่มคนรวยที่สุดที่มีรายได้เท่าเดิมหรือเพิ่มขึ้น มีถึงร้อยละ 50 (หน้า 34 ของรายงาน)

“โควิด-19 ยังทำให้อัตราความยากจนในสังคมไทยที่เคยลดลงกลับมาเพิ่มขึ้น” เมื่อเกิดสถานการณ์โรคระบาดโควิด-19 อัตราความยากจนคิดเป็นร้อยละ 47 เพิ่มขึ้นจากก่อนหน้านั้น ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 44 โดยมีข้อห่วงใยคือ ครัวเรือนเปราะบางหรือกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อภาวะความยากจนในปัจจุบันมีจำนวน 6.6 ล้านคน ครึ่งหนึ่งอยู่ภายใต้เส้นความยากจน ในขณะที่อีกครึ่งหนึ่งก็มีความเสี่ยงสูงมากที่จะตกลงมาอยู่ใต้เส้นความยากจน หากมีผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ เนื่องจากมีศักยภาพรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจที่ต่ำ (หน้า 4 ของรายงาน)

“เหลื่อมล้ำด้านดิจิทัล” หากยังจำกันได้ ในช่วงล็อกดาวน์นั้นสถาบันการศึกษาก็เป็นอีกสถานที่ที่ถูกสั่งปิด และนักเรียน-นักศึกษาต้องหันไป “เรียนออนไลน์” กันอย่างต่อเนื่องยาวนานพอสมควร ในเวลานั้นเกิดความสับสนโกลาหลอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะความกังวลต่อเด็กและเยาวชนในครัวเรือนระดับฐานรากว่าจะเรียนไม่ทันเพื่อนเพราะเข้าไม่ถึงสัญญาณอินเทอร์เน็ตและอุปกรณ์เชื่อมต่อ

ซึ่งก็สอดคล้องกับในรายงานฉบับนี้ ที่ระบุว่า เมื่อดูผ่านจำนวนครัวเรือนที่มีเครื่องคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือและการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต ยังมีความแตกต่างระหว่างกรุงเทพฯและปริมณฑลและภูมิภาค ซึ่งสัมพันธ์กับรายได้ของครัวเรือน ที่พบว่า การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตของกลุ่มครัวเรือนรายได้สูงสุด อยู่ที่ร้อยละ 93 ขณะที่ครัวเรือนกลุ่มที่จนที่สุด เข้าถึงอินเทอร์เน็ตเพียงร้อยละ 58.3

กลุ่มผู้อยู่อาศัยในกรุงเทพฯและปริมณฑล มีอัตราการใช้คอมพิวเตอร์สูงกว่าในภูมิภาค ขณะที่ประชากรในเขตเทศบาล มีอัตราการใช้คอมพิวเตอร์ที่สูงกว่านอกเขตเทศบาล นอกจากนี้ ทักษะดังกล่าวยังแปรผันตามระดับการศึกษา ระดับชั้นรายได้ของครอบครัว และประเภทของการทำงาน โดยกลุ่มงานทักษะสูงจะมีสัดส่วนและทักษะการใช้คอมพิวเตอร์สูงกว่าการทำงานที่ใช้ทักษะในระดับรองมา (หน้า 5 ของรายงาน)

“แก่และจน : ประชากรกลุ่มนี้เพิ่มเร็วอย่างน่าเป็นห่วง” อย่างที่ทราบกันว่าปัจจุบันประเทศไทยเข้าสู่“สังคมสูงวัย” จำนวนเด็กเกิดใหม่ลดลงสวนทางกับผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้น แต่รายงานฉบับนี้ยังพบข้อมูลที่น่าตกใจว่าหากแบ่งประชากรสูงอายุเป็น 5 กลุ่ม (ยากจนที่สุด ยากจน ปานกลาง ร่ำรวย รวยที่สุด) สัดส่วนของผู้สูงอายุในกลุ่มรายได้น้อยที่สุด (ยากจนที่สุด) นั้น มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นอย่างมาก โดยในปี 2562 (ปีสุดท้ายก่อนเกิดสถานการณ์โควิด-19) มีสัดส่วนถึงร้อยละ 37 สะท้อนถึงความเหลื่อมล้ำในกลุ่มผู้สูงอายุที่กำลังรุนแรง

นอกจากนั้น คราวเรือนผู้สูงอายุของไทยมีรายได้เฉลี่ยลดลงภายหลังจากปี 2554 เป็นต้นมา และจากค่าสัมประสิทธิ์จีนิ (GINI-ตัวชี้วัดความเหลื่อมล้ำ จาก 0 คือไม่เหลื่อมล้ำเลย ถึง 1 คือเหลื่อมล้ำที่สุด) ของการกระจายรายได้ของครัวเรือนสูงวัยในประเทศไทย แสดงให้เห็นถึงการกระจายรายได้ในภาพรวมที่ดีขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น จากค่าสัมประสิทธิ์ที่ 0.587 ในปี 2543 มาเป็น 0.533 ในปี 2562 (หน้า 17-18 ของรายงาน) ซึ่งต้องไม่ลืมว่าเนื่อง ด้วยความที่ผู้สูงอายุเป็นวัยที่ผ่านพ้นวัยทำงานไปแล้ว จึงจำเป็นต้องพึ่งพิงสวัสดิการจำนวนมากจากรัฐ

เมื่อมองไปที่ความพยายามแก้ไขของภาครัฐ บทความได้อ้างถึงรายงานของสำนักงานสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สภาพัฒน์) ที่ได้สรุปรวมมาตรการของภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับความยากจน และความเหลื่อมล้ำ ในปี 2564 พบว่า มีหลายนโยบายของรัฐที่มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทักษะแรงงาน เพื่อพัฒนาทุนมนุษย์ให้สามารถทำงานได้ยาวนานขึ้น มีทักษะต่างๆมากขึ้น ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจต่อไปในอนาคต

รวมถึงยังอาจจะช่วยปรับเปลี่ยนทักษะให้กับแรงงานที่ต้องออกจากงานในช่วงโควิดได้ เพื่อให้สามารถหางานใหม่ได้ในช่วงหลังจากนี้ โครงการประเภทดังกล่าว เช่น การฝึกอบรมแรงงานผู้สูงอายุเพื่อเพิ่มโอกาสในการประกอบอาชีพ ของกระทรวงแรงงาน นับเป็นหนึ่งในนโยบายฟื้นฟูเศรษฐกิจในระยะยาว พัฒนาทุนมนุษย์ และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมผู้สูงอายุ (สังคมสูงวัย) ของไทยอีกด้วย (หน้า 39-40 ของรายงาน)

อีกไม่นานคนไทยก็จะได้เลือกตั้งรัฐบาลและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สส.) ชุดใหม่ ก็คงต้องฝากเรื่องของความเหลื่อมล้ำเป็นโจทย์สำคัญให้ทุกพรรคการเมืองร่วมหาแนวทางแก้ไขด้วย ส่วนรายงานสถานการณ์ความเหลื่อมล้ำ 2564/2565 ฉบับเต็ม ผู้สนใจสามารถดาวน์โหลดได้ที่เพจ “Center for Research on Inequality and Social Policy – CRISP” ดังนี้
<https://www.facebook.com/photo?fbid=642007244395223&set=a.522638622998753>
(<https://www.facebook.com/photo?fbid=642007244395223&set=a.522638622998753>)

